

ZVON

ŘÍJEN - OCTOBER 2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

W měsíci říjnu mají nastat dva úplňky měsíce. Jeden bude 1. října a ten druhý 31. října na „Halloween“. Stává se to velmi zřídka, že nastanou dva úplňky v jednom měsíci. Proto ten druhý nese název „Blue Moon“. Tolik tedy k astronomickému pozorování našeho nejbližšího vesmírného souseda.

Dovolte mi teď přejít k tématu, které je bližší záměru tohoto časopisu. Měsíc říjen je také často spojován se jménem Panny Marie – ve spojení s modlitbou svatého růžence. Svátek Panny Marie Růžencové připadá na 7. říjen, výročí rozhodujícího vítězství spojeného křesťanského vojska roku 1571 v námořní Bitvě u Lepanta, které v ní nedaleko západního břehu Řecka porazilo otomanské loďstvo. V minulosti tato památka občas nesla též titul Panna Maria Vítězná.

Rád ponechám stranou historické vojenské vítězství křesťanského vojska a soustředil bych se na náš duchovní zápas a krásu naší křesťanské víry. Panna Maria je často zobrazovaná se symbolem měsíce. Ona sama je ten nejkrásnější Měsíc odrážející Slunce – Ježíše ve svém životě. V úplňku měsíce jako bychom se téměř dotýkali reality denního světla, do jehož zdroje „slunce“ se nemůžeme podívat, aniž bychom neoslepli. Tak vám milí přátelé nejen přeji dvojité úplňky, ale spíše nejméně dvojitou zkušenost blízkosti Matky Boží – při modlitbě růžence. Ať vás její světlo a příklad osvětluje a přivede do blízkosti pravého světla Ježíše Krista.

*Přeji příjemnou a ničím
nerušenou četbu*

*ve Forest Hills
22. září 2020
Váš Fr. Antonín*

ÚPLŇK - SV. HOSTÝN - FOTO Z 30. LEDNA 2018 - AUTOR TOMÁŠ KUBÍK

dokončenie z minula

Okolo roku 361 sa mohol konečne vrátiť z vyhnanstva a ihneď sa ujal pastoračnej činnosti vo svojej miestnej cirkvi. Vplyv jeho učenia sa však už rozšíril aj za jej hranice. Synoda, ktorá sa konala okolo roku 361 v Paríži, už znovu použila terminológiu Nicejského koncilu. Niektorí antickí autori sa nazdávajú, že antiariánsky obrat episkopátu z Gálie bol z veľkej časti dôsledkom pevnosti a zároveň zmierlivosti biskupa z Poitiers.

Pápež Benedikt XVI. veľmi dobre zhrnul jeho učenie takto: „Východiskom jeho teologickej reflexie je krstná viera. V De Trinitate píše: Ježiš ‚kázal krstiť v mene Otca i Syna i Duchu Svätého (Mt 28, 19), čiže vo vyznaní viery v Stvoriteľa i v Jednorodného i v Dar. Jeden je Stvoriteľ všetkého, pretože jeden je Boh Otec, od ktorého je všetko... a jeden je Pán, Ježiš Kristus, skrze ktorého je všetko (1 Kor 8, 6), a jeden je aj Duch (Ef 4, 4), dar vo všetkom... A nič nechýba tejto dokonalosti. Veď v nej – v Otcovi, Synovi a Duchu Svätom – je nekonečnosť vo večnom, krása v obraze, úžitok v dare (De Trinitate). Boh Otec, ktorý je celý láskou, je schopný v plnosti odovzdať svoje božstvo Synovi. Za obzvlášť peknú považujem túto myšlienku sv. Hilára: ‚Boh nevie byť ničím iným ako láskou, nevie byť nikým iným ako Otcom. A kto miluje, nezávidí, a kto je Otcom, je ním úplne. Toto meno nepripúšťa žiadne kompromisy, akoby Boh bol otcom len v niektorých aspektoch a v iných nie (tamže). Preto je Syn naplno Bohom bez toho, že by mu niečo chýbalo, alebo že by mal niečoho menej: ‚Ten, ktorý pochádza z dokonalého, je dokonalý, pretože ten, kto má všetko, mu dal všetko (tamže). Iba v Kristovi, Božom Synovi a Synovi človeka, nachádza ľudstvo spásu. Tým, že vzal na seba ľudskú prirodzenosť, zjednotil sa s každým človekom, ‚stal sa telom nás všetkých‘; ‚prijal na seba prirodzenosť každého tela a stal sa skrze ňu pravým viničom, ktorý má v sebe korene každého výhonku‘. Práve preto je cesta ku Kristovi otvorená pre všetkých – pretože on pritiahol všetkých do svojho ľudského bytia –, i keď stále ostáva v platnosti požiadavka na osobné obrátenie - ‚Cez vzťah s jeho telom je všetkým umožnený prístup ku Kristovi, no len s podmienkou, že si vyzlečú starého človeka (Ef 4, 22) a pribijú ho na kríž (Kol 2, 14); s podmienkou, že zanechajú skutky toho

prvého a obrátiť sa, aby s ním boli skrze svoj krst pochovaní, a tak mali nádej na život' (Kol 1, 12; Rim 6, 4).“

Sv. Hilár sa pri rôznych príležitostiach stretol aj so sv. Martinom, práve v blízkosti Poitiers budúci biskup z Tours založil kláštor, ktorý jestvuje podnes ako kláštor benediktínov v Ligugé. Hilár zomrel 13. januára 366 v Poitiers, kde je aj pochovaný. Na záver jedna jeho pekná modlitba ku ktorej sa s ním môžeme pridať:

„Daj, ó Pane, aby som zostal vždy verný tomu, čo som vyznal v kréde svojho znovuzrodenia, keď som bol pokrstený v Otcovi i Synovi i v Duchu Svätom. Nech sa klaniam tebe, nášmu Otcovi, a spolu s tebou tvojmu Synovi; aby som bol hodný tvojho Ducha Svätého, ktorý vychádza z teba prostredníctvom tvojho Jednorodného... Amen’.

Katedrála v Poitiers - Francie

2. Did Vatican II define any new dogmas or condemn any heresies?

No. Unlike many other ecumenical councils, Vatican II did not in an extraordinary way define any new dogmas of the Church or condemn any heresies.

But it is not unique in this respect. In fact, three ecumenical councils—the First Lateran Council (1123), the Second Lateran Council (1139), and the Third Lateran Council (1179)—were disciplinary councils. Not only did these ecumenical councils not define any new dogmas, they did not address matters of doctrine at all.

“The greatest concern of the Ecumenical Council is this: that the sacred deposit of Christian doctrine should be guarded and taught more efficaciously. That doctrine embraces the whole of man, composed as he is of body and soul. And, since he is a pilgrim on this earth, it commands him to tend always toward heaven.”

— Pope St. John XXIII

3. Was Vatican II merely a “pastoral” council?

No. While the Council did not define any new dogmas (see question 2), and while its aims were largely pastoral, Vatican II also reaffirmed dogmas of the faith and developed key doctrines. In other words, the Council’s substance—as the names of its four constitutions make clear (see question 1)—are not merely dealing with pastoral matters.

4. Are Vatican II’s teachings infallible and binding, or fallible and optional?

This is a false dilemma. First, as stated in question 3, Vatican II does affirm infallible dogmas of the faith. These affirmations require the assent of faith on the part of Catholics.

But even when they are not affirming infallible dogma, the Second Vatican Council presents the teachings of the ordinary and universal Magisterium through an ecumenical council of the Church. This means that these teachings are assisted by the Holy Spirit (CCC 688), are promulgated by the pope in communion with the “authentic teachers of the apostolic faith endowed with the authority of Christ” (CCC 888), and require “religious assent which, though distinct from the assent of faith, is nonetheless an extension of it” (CCC 892). In short, the teachings are guarded from doctrinal error and are binding on all Catholics; they are not optional.

“[The Council] has invested its teachings with the authority of the supreme ordinary magisterium, which ordinary magisterium is so obviously authentic that it must be accepted with docility and sincerity by all the faithful, according to the mind of the Council as expressed in the nature and aims of the individual documents.”

— Pope St. Paul VI

Nenávist za nenávist - posiluje nenávist

Zůstávat pevný i v nepřátelském prostředí

„Láska všechno vydrží.“ Původní řecký výraz těchto biblických slov „Panta hymomenei“ znamená, že láska snáší s pozitivním duchovním postojem všechna protivenství. Znamená to zůstávat pevný i v nepřátelském prostředí.

Není to ale jen tolerování některých obtížných věcí, nýbrž je to něco mnohem širšího: dynamický a trvalý odpor, schopný vyrovnat se s jakoukoli výzvou. Je to láska navzdory všemu, a to i když všechny souvislosti vybízejí k něčemu jinému. Projevuje určitou míru houževnatého hrdinství, síly proti jakémukoli zápornému proudu, je to jakési „předkupní právo“ pro dobro, které nic nemůže zničit.

Být schopen přetnout řetěz nenávisti, řetěz zla

To mi připomíná slova Martina Luthera Kinga, když i uprostřed nejtěžšího pronásledování a ponižování zdůrazňoval, že je třeba se rozhodnout pro bratrskou lásku:

„Člověk, který tě nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého;
a také národ, který nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého;
také rasa, která nejvíc nenávidí, má v sobě něco dobrého.

A když se ti podaří podívat se do tváře každého člověka
a uvidíš velmi hluboko v jeho nitru to,
co náboženství nazývá „Boží obraz“,
začni ho navzdory všemu milovat.
Nezáleží na tom, co dělá, ty tam vidíš Boží obraz.

Jiný způsob, jakým miluješ svého nepřítele, je tento:
když máš příležitost svého nepřítele porazit,
je to chvíle, ve které se musíš rozhodnout to neudělat.

Když se pozvedneš na úroveň lásky,
její veliké krásy a moci, pak jediná věc,
kterou se snaž porazit, jsou zlé systémy.
Lidi, kteří se chytli do pastí toho systému, miluj,
ale snaž se porazit ten systém.

Nenávist za nenávist posiluje jen existenci nenávisti a zla ve světě.
Jestliže já udeřím tebe a ty mě a jestliže ti tvoji ránu vrátím
a ty mi vrátíš mou ránu, a tak dál, je zřejmé, že to pokračuje
donekonečna. Prostě to nikdy neskončí.

Někde musí mít někdo trochu rozumu, a to je silná osobnost.
Silnou osobností je člověk, který je schopen
přetnout řetěz nenávisti, řetěz zla.
Někdo musí mít dost víry a mravnosti,
aby ho přetnul a uvedl do samotné struktury světa
silný a mocný základ lásky.“

Bojovat proti zlu, jež lásku ohrožuje

V životě je třeba pěstovat tuto moc lásky, která umožňuje bojovat
proti zlu, jež ji ohrožuje. Láska nedovolí, aby ji ovládala zášť,
opovrhování druhými, touha po zraňování nebo po pomstě. Křesťanský
ideál, a zejména v rodině, je láska všemu navzdory. Někdy například
obdivuji postoj osob, které se musely odloučit od svého manželského
partnera z důvodu ochrany před fyzickým násilím a které přesto díky
manželské lásce, jež dokáže přemoci pocity, jsou schopny jednat pro jeho
dobro – třebaže prostřednictvím někoho dalšího – v době nemoci, utrpení
nebo nesnáze. Také to je láska všemu navzdory.

*podle knížky papež František,
Láska v manželství,*

převzato z www.vira.cz

2. září - Nastal čas k restorativní justici, vyzývá papež s poukazem na ekologický dluh a nový kolonialismus. „Tento padesátý rok prohlásíte svatým a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás milostivé léto.“ (Lv 25,10). Tato slova z třetí knihy Mojžíšovy uvozují poselství Svatého otce ke Světovému dni modliteb za péči o stvoření, který zahajuje ekumenickou iniciativu nazvanou Čas stvoření, vrcholící 4. října, v den liturgické památky sv. Františka z Assisi, autora Písně tvorstva (či Chvalozpěvu stvoření).

5. září - Tiskové středisko Svatého stolce dnes vydalo prohlášení, že v sobotu, 3. října odpoledne, se Petrův nástupce vydá do Assisi, aby zde signoval novou encykliku nazvanou „Bratři všichni“ o bratrství a sociální náklonnosti.

9. září - Hledání společného dobra. V pokračování svých úvah o „Uzdravení světa“ papež František řekl, že z koronavirové krize se můžeme dostat lépe, „pokud budeme společně hledat dobro pro všechny“. Zároveň bědoval nad tím, že začínáme vidět „partyzánské zájmy“ u některých, kteří se snaží využít krizi pro sobecké účely.

„Křesťanská reakce na pandemii a následná sociálně-ekonomická krize je založena na lásce,“ řekl papež, a zejména na lásce Boha k nám. My jsme zase povoláni milovat každého - nejen své přátele a rodinu, ale dokonce i své nepřátele. To je podle papeže obtížné, ale je to „umění, které se lze naučit a vylepšit“.

17. září - V rámci Červené středy se v Praze rozsvítí Rudolfinum, Národní galerie nebo Staronová synagoga. Červená středa, připomínka pronásledovaných pro víru, se letos uskuteční 25. listopadu již potřetí. Program začne konferencí, které se zúčastní mimo jiné i ministr zahraničních věcí Tomáš Petříček nebo Lord David Alton, člen Parlamentu Spojeného království. K akci patří nasvícení významných budov na červeno. V Praze to bude třeba Rudolfinum, Národní galerie nebo Černínský palác. Tuto připomínku organizuje v ČR Česká biskupská konference společně s Ekumenickou radou církví v ČR, Federací židovských obcí v ČR a Institutem pro křesťansko-demokratickou politiku. Akci podpořilo i Ministerstvo zahraničních věcí ČR.

23. září - Osm týdnů po masivním výbuchu, který zdemoloval libanonskou metropoli Bejrút a připravil statisíce lidí o přístřeší, do země stále míří mezinárodní pomoc. Místní lidé se ale ptají, co bude dál. Ukázat blízkost a solidaritu světové církve, ale také nahlédnout, jak „přeměnit tuto krizi na příležitost ke změně systému“, přicestoval do Libanonu Aloysius John, generální sekretář Caritas Internationalis. Během své návštěvy od 12. do 17. září se setkal se zdejšími církevními představiteli a zástupci místní Charity, ale také s lidmi, kteří při katastrofě přišli o majetek nebo své blízké

27. září - Světový den migrantů a uprchlíků - jeho hlavním tématem se stalo „Přinucení k útěku jako Ježíš.“ Kardinál Michael Czerny na setkání organizovaném Jezuitskou službou uprchlíkům, Unií vyšších představených ženských řeholních kongregací a Sekcí pro migranty a utečence Dikasteria pro integrální lidský rozvoj, mj. připomněl, že v církvi se tento den slaví už od roku 1914, na znamení starosti o osud migrantů a zároveň jako pobídka k modlitbě a reflexi nad možnými důsledky migrace.

Blahopřejeme **Dominice Sikorjak** k přijetí svátosti biřmování. V pátek 25. září byla pomazána svátostným olejem a přijala Ducha Svatého, který v ní teď bude působit skrze dary, které může rozvíjet ve svém životě. Jsou to především *moudrost - Wisdom, rozumnost - Understanding, vědění - Knowledge, rada - Counsel, láska - Fortitude, zbožnost - Piety a bázeň - Fear of the Lord.*

Ano, láska je Fortitude – síla, která zmůže v životě všechno a nezalekne se ničeho. Tuto lásku Ti, Dominiko, jménem celé krajanské rodiny přeji. Bůh Ti žehnej a i celé Tvé rodině. *Fr. Antonín*

Mrs. Jones got a little too used to watching online worship from home.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci říjnu: Stanislav Kotyza 1. října, Radka Petrová 6. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Milo Wartownik 9. října, Jarda Nehybka 13. října, Petr Wolf 24. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková jr. 30. října..

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Pavel Kopecky, Margaret Pavelek, Heda Kratka, Josef Bretl, Sarka Elahi, Elen Samek, Tonka Habek, Pavel Kopecky, anonymní dárce, Vít Fojtík, .

úmysly mší svatých v říjnu 2020

datum	úmysl	dárce
4.října	Za Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
11.října	Za krajanskou rodinu	
14.října	Za Annu a Jiřího Kořeňovských a dceru Marii	B. a J. Kowalykovi
18.října	Za + rodiny Smrčkovy a Pavlicovy	Božena Smrčková
25.října	Za Annu Jelínkovu a Máriu Čapošovou	manželé Jelínkovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Václav Malý má na starosti české katolíky, kteří žijí v zahraničí. Několikrát také navštívil New York a další misie v USA a v Kanadě. Minulý měsíc se dožil sedmdesáti let. Jak řekla jedna paní z naší krajské rodiny: „Jeho příjmení je „Malý“, ale je to „Velký“ člověk.“ Nedávno vyšel v Katolickém týdeníku rozhovor při příležitosti jeho narozenin. Přinášíme část rozhovoru.

Kdo na vás měl v duchovním životě zásadní vliv? Jak jste objevil své kněžské povolání?

První byli rodiče, protože víra pro ně nebyla jen plněním povinností, ale byla to víra živá, která se projevovala velmi konkrétně v jejich životě. Díky nim jsem měl možnost se poměrně záhy seznámit s františkánem Bonaventurou Boušem. V roce 1968 jsem pak doslova hltal rozpukek křesťanských aktivit. O kněžství jsem přemýšlel už jako student na gymnáziu a v roce 1969 pak začal studovat teologii. Původně jsem se chtěl věnovat archeologii Blízkého východu.

Po kněžském svěcení jste působil ve Vlašimi a pak v Plzni. Proč jste vlastně přišel o tzv. státní souhlas?

V roce 1977 jsem ve druhé vlně podepsal Chartu 77 a hned následující rok jsem byl zakládajícím členem Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS). V Plzni jsem pak k přišel o státní souhlas k výkonu duchovenské služby a ve zdůvodnění bylo, že mé jednání není ve shodě se socialistickým řádem. Na Plzeň ale moc rád vzpomínám. Ta spousta aktivit! Už tehdy tam existovala neformální farní rada.

Jak je těžké unést svobodu a říci třeba nelibivý názor?

Vždycky se člověku jde pohodlněji v davu, než když vyčnívá. Je nám nepříjemné, že ne všichni náš postoj pochopí, přijmou. Navíc často počítáme až příliš a dopředu s odmítavými a tím i nelibými reakcemi. Nechce se nám pálit prsty. Ale člověk je přeci jen bytost, která má od Boha nadání a úkol rozvíjet svoji svobodu. A ta nespočívá jen v tom, že užívám svobodného prostoru k dosažení svých cílů. Máme i vnitřní svobodu a není možné, abychom se z pohodlnosti nechali někdy doslova vláčet všeobecným míněním.

Během Sametové revoluce jste měl značný společenský vliv, měl jste morální autoritu, křesťanství patřilo k étosu doby. Proč po nějaké době ztratilo přitažlivost?

Sympatie k církvi před rokem 1989 byly z velké části probouzeny tím, že byla všeobecně známá jako instituce, která se zásadně vymyká ideologickému monolitu, o který usilovali komunisté. Nechali jsme s tím ukolébat - a pak přišel všední den a svoboda... Všiml jsem si také, že lidé postupně poznávali, že křesťanství není jen něco, co člověk vyznává, nýbrž že v sobě nese také nároky.

cely rozhovor najdete - Katolický týdeník 2020/38